

Men når det nu forholder sig sådan, har jeg stadig væk et meget stort spørgsmålstegn ved, hvorfor Enhedslisten stemmer nej til finansloven. Jeg havde nær sagt, at jeg tror ikke engang, det hjælper, hvis hr. Frank Aaen kommer op og prøver at forklare det for mig.

Til hr. Kofod-Svendsen kun en enkelt bemærkning. Hr. Kofod-Svendsen så det, som om der lå et reelt valg, vi skulle gøre mellem at udvikle den private sektor og så offentlige servicejob. Jeg tror slet ikke, at det er det reelle valg. Jeg tror, at det, der er sagens kerne og i øvrigt i hvert fald for regeringen har været afgørende for udviklingen, er ideerne om servicejobbene, og at vi ser det godtgjort, bevist, at der stadig væk på et dansk arbejdsmarked med en i øvrigt europæisk set enestående høj beskæftigelse, eksisterer en alt for stærk aldersdiskriminering. At mennesker, der er kommet lidt op i årene, omkring de 50 år bare, meget ofte rammes af, at glider de på grund af strukturændringer i erhvervslivet og internationale forhold, der rammer f.eks. som nu i skibsværftsindustrien, ud af deres traditionelle beskæftigelsesområde, så har de meget svært ved at komme ind andre steder.

Der er en alt for negativ holdning til det grå guld, både hos private og hos offentlige arbejdsgivere. Og jeg betragter servicejobbene som det eksperiment, det er for de kommende par år – ja, for de mennesker, der kommer ind i det, jo en væsentlig længere årrække – men et eksperiment, et værktøj blandt mange til at prøve at bryde den aldersdiskriminerende holdning i vores samfund.

At det så også kan blive et udmærket værktøj til at lette servicepresset nogle steder, lette arbejdspresset nogle af de steder, hvor der knokles hårdt inden for den offentlige service, og til at forbedre den service, borgerne modtager, det er en anden og positiv side, som bestemt skal føjes på i paletten.

Hr. Kim Behnke havde nogle meget filosofiske betragtninger om Parkinsons lov, og ja, jeg tror, hr. Kim Behnke har ret i, at det er noget, man skal beskæftige sig med og være uhyre vagtsom over for ikke bliver virkelighed.

Der er så meget sandhedsværdi i Parkinsons lov, at det kræver stærk politisk vilje at undgå, at den udvikler sig i virkeligheden. Det gælder også inden for aktiveringsområdet, som hr. Kim Behnke var inde på, men jeg mener i øvrigt, at med de ændringer, vi har lavet, og den vagtsomhed, vi viser over for meningsløshed, der her og dér har været i aktiveringen, så har vi ta-

get de politiske beslutninger, der gør op med den risiko.

Jeg vil slutte af med at gøre nogle ganske enkle, mere principielle bemærkninger om den økonomiske politik. Jeg så her i en af morgenaviserne, at Venstres formand gav udtryk for og i øvrigt gentog et synspunkt, jeg har set Venstres formand have i flere omgange, nemlig at »konjunkturpolitik kan ikke lade sig gøre«, »det kan ikke svare sig«, »politikkerne kan ikke finde ud af at påvirke konjunkturerne, så man kan lige så godt lade være«.

Jeg hørte egentlig en lille uenighed i Venstres top, for jeg mener, hr. Thor Pedersen var inde på, at man måske godt alligevel kunne lave nogle skattelettelser i en snæver vending, hvis der var lavkonjunktur. Men lad det nu være. Jeg ville være mest tilbøjelig til at tro, det var hr. Anders Fogh Rasmussen, der tegnede Venstre, hvis jeg skulle gætte. I så fald er jeg uenig med Venstre, og jeg mener med god ret, for regeringen har jo leveret det videnskabelige bevis på, at man godt kan føre konjunkturpolitik. Det er faktisk lykkedes ganske godt. Det er en af forklaringerne på, at det danske samfund i en 6-7-års-periode har været i stand til at køre ud af fase med et Europa med alt for lav vækst og alt for stor arbejdsløshed og bevæge sig fra at have lige så høj arbejdsløshed som resten af Europa til at have kun halv så stor arbejdsløshed som resten af Europa. Kombinationen af en fornuftig konjunkturstyring og en offensiv reformpolitik, ikke mindst på arbejdsmarkedet. Det kan godt lade sig gøre at føre politik. Det kan godt lade sig gøre at nå resultater.

Pinsepakken er jo det andet eksempel, man skal nævne her, hvor vi i tide, ja, det var på høje tid, men i tide fik strammet op og nu ser virkningerne. Opsparingen retter sig, privatforbrugstigningen dæmpes. Det er jo i øvrigt også svaret på blandt andre fru Gitte Seebergs, tror jeg det var, og hr. Kofod-Svendsens bekymring for, om finanspolitikken er for slap. Nej, fordi vi traf de besværlige, de upopulære, i øjeblikket upopulære, men langsigtede nødvendige og rigtige beslutninger med pinsepakken, så har vi nu en strammingsgrad, der er passende.

Når vi kommer ud med, at selve de aftaler, der er lavet i forbindelse med finanslovforhandlingerne, svækker mellem en halv og en hel milliard kroner – for mere er det faktisk ikke, så kommer der lidt til, arbejdsmarkedspolitikken bliver aktivitetskrævende, men det har vi jo ikke forhandlet i denne omgang, det er bare